

Primera quincena de Febrer de 1897

CATALUNYA

REVISTA QUINCENAL

porta-veu del Centre recreatiu del mateix nom

ANY I

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: ARIBAU, 29, INTERIOR

NÚM. 3

ESTUDIO COMERCIAL

— DIRIGIDO POR EL —

PROFESOR Y PERITO MERCANTIL

D. ELÍAS BARBERÁ

TENEDURÍA Y CONTABILIDAD

CUENTAS, INVENTARIOS Y LIQUIDACIONES

ASUNTOS JUDICIALES DE COMERCIO

— Plaza de la Universidad, 3, 3.º, 2.ª —

BARBERÍA

✕ DE ✕

Benjamí Roca

La mes antigüa del barri — Res d' especialitats 'n CORTES — 'S fá 'l que 's pot

— ARIBAU, 39 * BARCELONA —

MARCELINO GRANELL

— ANCHA, 14, 2.º —

Está en venta un magnífico muestrario de petacas,
limosneros, tarjeteros, monederos, estuches y otros
artículos de Marroquinería

✦ CORONAS FÚNEBRES Á PRECIOS CONVENCIONALES ✦

SOMBRERERIA

— DE —

MARIANO MORA

* ESPECIALIDAD EN LOS FIELTROS *

Galle de la Gueurulla, número 9

(Junto á la plaza de Sta. Ana)

— (BARCELONA) —

✕ CLASES GARANTIDAS ✕ ✕ NO SALEN LAS GOMAS ✕

Pablo Beltrán

COMISIONES Y REPRESENTACIONES

PLAZA DE LA UNIVERSIDAD, 39, 2.º — BARCELONA

Ayuntamiento de Madrid

Primera quincena de Febrer de 1897

ANY I ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: ARIBAU, 29 NÚM. 3

Cos de Redacció: — *Director:* D. Francesch J. Castell, — *Redactor en Jefe:* D. Manel Palumé. — *Redactor artístich:* D. R. R. Moliner. — *Administrador:* D. Joseph Comalat. — *Redactors:* D. Ramón Caralt, D. Joseph Llopart, D. Manel Pallarolas, D. Ramón M.ª de Colubi, D. Leandre de Llanza y D. Manel Pagés.

PROGRAMA

de las funciones que durant lo present mes tindrán lloch en aquest Centre

DIA 2

BALL DE SOCIETAT

DIA 7

La comedia en 2 actos

MORIRSE Á TRES DÍAS FECHA

Estreno de monólech de don R. P. V.

¿NOY Ó NOYA?

La sarsuela en 2 actes

UN DEBUT

DIA 14

BALL DE SOCIETAT

DIA 21

Lo drama en 3 actes

UN DRAMA NUEVO

y la comedia en un acte

UN VAGÓ

DIA 28

BALL DE DISFRESSAS

per una renombrada orquesta.

MÉMOIRA REGLAMENTARIA

LLEGIDA EN LA JUNTA GENERAL ORDINARIA QUE TINGUÉ LLOCH EN LO

«CENTRE RECREATIU CATALUNYA» LO-DÍA 9 DE JANER DE 1897.

Senyors: En la impossibilitat de cumplir nostre amich y consoci D. Ramón Caralt ab lo que disposa lo paragraf segon del article 32 de nostres Estatuts; primerament per no haber pogut confeccionar la Memoria á causa de tindre absolutament privat l' escriurer per ordre facultativa, y segonament per no haber pogut assistir á n' aquesta Junta per privarli causas majors, veitxme obligat á ferho en son nom, suplicantvos antes m' escolteu ab benevolencia, tota vegada que al dirigirme á vosaltres, no es per fer gala de mas facultats per lo discurs, las quals me nego per complert, y si sóls per tindre la satisfacció de que no falti la Memoria antedita.

Satisfactori pot dirse qu' es l' estat de nostre estimat «Centre», á pesar dels entorpiments ab que tingué de lluytar aquesta Junta de Govern tan prompte quant prengueren los individuos que la forman posesió de sos cárrechs, puig tots sabeu que 'n aquell *entonces* fou quant comensaren las maranyas entre los socis de «La Unión de la Izquierda del Ensanche», las que foren causa de que 's tanqués després d' algún temps lo local que ocupabam, deixantnos quasi bé tot quant al «Centre» pertany tancat dintre, y ja hi havia qui preveya la disolució del mateix, tota vegada que lo *Cierre* va efectuarse en un divendres y era quasi bé punt menos que impossible per lo poch temps que quedaba, lo poguer trovar altre local ahont actuar lo próxim diumenje; no desmayá empero aquesta Junta de Govern, y gracias á la activitat que desplegó desde 'l primer moment en busca del mateix, no dantse punt de repós hasta trovarlo, pocas horas després de tancat el de «La Unión» tenia ja mitj compromés lo qu' estém ocupant y lo diumenje s' hi va celebrar ja la funció que teníam anunciada, tenint especial cuidado de fer repartir en la porta de la mentada «Unión», per un conserje, avisos notificant lo cambi á las familias que allí acudían ignorant lo suchseit, y enterantne més tart per medi d' un ofici á n' els socis que 's consideraba no havían tingut ocasió de saberho encare. Tal volta á n' aixó 's deu á que sigui relativament poch lo número de socis que s' hagin donat de baixa y més gran cada día lo dels que ingresan, contan en aquesta fecha ab més cent setanta, lo que permet que l' estat económic sigui cada día millor.

En rés han desmerescut las funcions que s' han donat aquest semestre de las que 'n lo passat se dongueren, entre las que han figurat en primer terme las obras *La Bala de Vidre*, *Batalla de Reynas*, *Lo Príncipe del Congo*, *Don Juan Tenorio*, *Juan José*, *Lo Somni de la Ignocencia*, y molt especialment los estrenos del monólech *Esperant Contestació*, original de nostre consoci D. Joseph Llopart, l' apropósit

de D. Ramón Caralt *Ja fa un any*, y la comedia en un acte y sis cuadros del mateix, *Las Engunias de un gitano, ó lo sabatol misterió*s, en totas quantas s' hi han distingit notablement quants hi han pres part y molt particularment la nena Boniquet y los senyors Mercader, Ballart, Pau, Sabat, Clapera y Marqués, com aixís los hi ha demostrat ab sos aplausos la numerosa y distingida concurrencia que ha assistit á sas representacions, y á n' ha quins debem donar ab tota satisfacció las gracias per lo interés ab que han desempenyat y lo airosos que han sortit de quants papers s' han encarregat.

No dech tampoch deixar de consignar los dos balls á orquesta que tingueren lloch lo dia 3 d' Octubre l' un y lo 31 de Decembre l' altre, los que s' vegeren animadíssims, desfilant en primer terme elegants y simpáticas senyoretas, sobre tot lo primer, puig á la par que s' á no ductar lo més lluhit que s' ha dat en aquest «Centre» de desde sa fundació, tan per lo escullida de sa concurrencia, com per l' efecte que presentaba lo saló, no perjudicá en lo més minim lo fondo de la Societat, tota vegada que sortiren voluntariament sis compromisaris, cinch d' ells individuos de la Junta de Govern, y l' altre losoci numerari Sr. Camins, en vers qui dech fer constar nostre agrahiment, los quals s' exposaban solsament á las perduas, tota vegada que de resultar beneficiosos en lo mateix haurían cedit son import á favor del «Centre».

Altres dels assumptos en que s' ha ocupat aquesta Junta, ha estat en la fundació d' una Revista, la qual vé, á no ductar, á aumentar la justa fama de que aquest «Centre» gosa de ser la primer en sa classe, donant per tal motiu las més expresivas gracias á tots los socis que s' han prestat á ser protectors de la mateixa y en major grau al Sr. D. Ramón M.ª de Colubi, per l' interés que per ella s' ha prés, prestantse á fer tots los passos necessaris pera conseguir lo permís degut pera sa aparició.

Restam sols consignar lo disgust ab que veu aquesta Junta l' actitud d' alguns socis, fundadors per cert, la que de no cesar, no contribuirá més que á fomentar intrigas y disidencias que redunderían sols en perjudici de la Societat y qui sab si acabarian ab ella, lo que fore un menyspreu per tots nosaltres, que tants sacrificis havem fet pera sa prosperitat y engrandiment. Al referirme á l' actitud d' alguns socis, vull dar á entendre solsament á las veus escampadas per los mateixos durant aquets últims días, demostrant desitxos de censurar á n' algún individuo de la Junta de Govern, per nimietats de tal especie, que ni valen la pena de senyalar, tota vegada que si no totas, la major part no han obehit á altre causa que al deixarnos la documentació y efectes de Secretaria, com ja antes he indicat, tancats dintre 'l local de «La Unión». Si hiha algú que desitxi formar part de la Junta de Govern, per creuer poguer fer *algo* en profit de la Societat, que 'n bona hora lluyti al efectuarse la elecció; que no per creuers apte per desempenyar un càrrech, te d' atacar y despreciar los merits d' un altre que hagi fet més de lo que verdaderament podia per cnmplir.

No vos cregueu que 'm fassi parlar lo desitx de continuar administrant lo «Centre» los mateixos que ho havem fet fins avuy; no, puig

tots, qui més qui menos, desitjem ser rellevats, com ho demostra la dimissió que acaban de presentar los Srs. Puig y Comalat, únichs que debían continuar forman part de la Junta, com aixís mateix ho hagueren fet los restans de no focalshi cesar. Vos prego, puig, torneu tots sobre sí, deixant apart rencillas, que á rés bó conduheixen, ja que tots los actes que aquesta Junta de Govern ha efectuat han sigut sempre creyent enaltir la Societat, per la que sent verdader amor, y en virtud de lo que, una censura, no vindría res més que á honrarnos, posant de manifest la ignorancia dels que votarian en pró de la mateixa, tota vegada que no 's farían cárrech de las grans dificultats que se 'ns han ofert per cumplir com desitjavam.

Unimnos tots de bon grat,
y lo «Centre Catalunya»
qu' es qui 'n la bandera empunya
de la bona Societat,
anirà ab goig progresant
sense tindre res que tema.
seguint lo conegut lema
d' *Avant sempre, sempre avant.*

HE DIT.

Lo President primer,
MANEL PALUMÉ.

Carta desclosa

A donya Jacinta Lull Tarregada.

Senyoreta Tarregada:
En lo número anterior
sa declaració d' amor
he llegit; no 'm desagrada
y are, li escrich formalment,
que si está ben decidida
sa il·lusió veurá *cumplida*.
si no hi há inconvenient.
Trovo que lo principal
u m' equivoco pensanti,
es, qu' es fácil que s' espanti
quant tractém de lo esencial.
Ja sabrá vosté que quant
se tracta d' un casament,
acostuma á dir la gent:
¿com están los dos d' argent?
Antes, donchs, que vosté 's mori
de pena, deu sé 'l millor
que curi 'l seu mal d' amor

ab un remey: lo casori;
peró es molt convenient
qu' avants parlém net y clar
y *luego* 'ns podrém casar,
sense cap impediment.
Lo diumenge 'm vaig ficar
ab qui, al costat de l' entrada
hi había, y ni assentada,
ni dreta, la vaig trovar;
lo que are 'm fá está impacient,
perqué crech que al ferhi falta,
pot ser, qu' estará malalta
y no ho sab, qui té l' intent
de ferla, prompte, dichosa.
Diguim: ¿perqué no hi va ser?
Suposo que ho pot saber
qui, ab gust, la pren per esposa.
Jo soch molt pobre, Cinteta,
pero aixó sí, soch formal

y tinch bon cor; l' únich mal
que 'm desvetlla, es ser poeta.
No tinch un maravadís,
lo qu' es ma fatalitat,
y es forsós, per ser casat
que no falti may *panís*.
Enterada de qui soch
diguim, si 'm vol per marit
y 'ls versos, qu' es mon neguit
tiro desseguit al foch,
per cumplir la obligació
més noble, pura y més santa
qu' es ser casat; pró m' espanta
que 'm pugui faltá 'l milló.

Per lo tant, si té un bon dot,
ja pot contá ab un marit
qu' está esperant ab delit,
tenir lo primer xicot.
Ja ho sab, donchs, si li convé
quant vulgui 'ns podrém casar.
Desd' are pot disposar
de 'n

J. LLOPART Y B.

P.—Quant ab mi fos casada
y jo vingués á aquest *Centre*
algú podrá dir:—Are entra
l' home de la *tarregada*.—

Lo primer ball de disfressas

La senyora Sila per fi 's va convençe de que 'l seu noy, en Quimet, ya podia anar sol á las nits, y per lo tan li feu entrega de las claus del pis puesto que ja havia cumplert los vint anys y feya un mes que era dependent d' una adrogueria, per lo que ja podia presentarse per tot sense por de trovar ningú que li prengues lo pel.

La primer ideal d'en Quimet fou ferse soci de un antich casino situat á la part vella de Barcelona, casino ahont anava á ballar la seva adorada Conxita, una planxadora ab mes gracia, que las mateixas fillas de la propia *Sevilla*.

—Are si que soch telis, deya 'n Quimet entre si mateix; 'n Pep se la pintarà, ja cal que 's busqui sarahuista, perque ballar ab la Conxita ni pensarho.

En Quimet, havia ja deixat de fer broma ab las criadas del barri que anavan á l' adrogueria ahont estava de dependent y que á cada instant li preguntavan: ¿Qué te? ¿Qué li passa? ¿Qué no está bo? á quinas interrogacions sols contestava en Quimet. ¡L' amor fa fer tantas cosas!...

Un dia, convidat per lo seu cosí en Jaume, se comprometé per anar á un ball de distresas del Liceo, may hi havia estat y era lógich vejies l' especte que presentava aquell rich saló en tal dia.

Despres de mol rumiá, 's dicití á ser infiel á la seva Conxita, per una nit, perque qui ho sabría, deya entre si 'n Quimet, qui podrá dirli. Nada pues á llogar un barret de copa, á trucá tres pichs y repicó á ca 'n Jaume y cap al Liceo falta gent.

Al veure l' aspecte que presentava aquell gran saló ple d' hermosas disfresas 'l noy de la senyora Sila va quedar atontat y se 'n va faltar molt poch com no cau de clatell.

Encare no havia sortit del ensopiment en que va deixar-lo aquella vista de la sala que ja se sentí agafat del bras per una mascareta que li

digué. ¿Qué ja t' ha passat la tristor adrogueret? ¡Qué tens compromís!— La primera contesta d' en Quimet tou fer dir á la *Menegilda* que duya del bras; fugim per aquí, que veig l' oncle Sisco allà y si 'm veu s' acabó 'l sortir de nit; encare qu' ell tambe deu enganyar á la seva dona, perque aquella mascareta que va ab ell es molt mes prima que la tia Roseta.

Ab aixó romp l' orquesta 'l primer waltz y en Quimet se decideix á ballar ab la *Menegilda* que l' ha empaytat, pero per por ó per prudencia se 'n va cap á la part oposta de la en que ha vist lo seu oncle.

Aquella mascareta cada cop li agrada mes, y la curiositat per sapiguer qui es arriba 'l deliri. Ella li parla algo de sa vida privada y d' asuntos de familia transcorreguent d' aquest modo la primera part de 'l ball, mes no era lògich que 'l según amor de l' adroguer quedés sense 'l corresponent refresch y aprofitant la mitj-hora decideixen ab en Jaume y sa corresponent muller postisa anar ha menjar alguna cosa.

Demanan la carta pero á la *Menegilda* no li agrada res, preguntan al mosso per altres menjars, pero es inútil tampoch vol res, prefereix no menjar que treurers la careta.

Després de molt rato d' estar al restaurant senten 'l timbre que anuncia que la segona part, va á comensar fent ab dos parellas cap á lo saló convertintse l' entusiasmo de 'n Quimet en tristor, motivada per no poguer sapiguer qui es l' angelical, criatura que porta del bras.

¡Qué veig!... exclama en Quimet al mateix temps que arranca á corre cap á l' altra part de sala.— Había tornat á veurer l' oncle Sisco pero aquest cop ab la máscara que du del bras sense careta la qual resulta ser la seva idolatrada Conxita.

¡Ingrata! ¡Poca vergonya! ¡que buscas á n' aqueixas hores per aquí, del bras d' aquest enganya donas! per tu so vingut; m' he volgut convenge de la teva infidelitat.

L' oncle Sisco no sab lo que li passa al veure son nebot armant aquella bronca, y de repent cau á terra com ferit per una exhalació-eléctrica.—Era que la *Menegilda* de 'n Quimet s' havia tret la careta y resulta ser la seva dona, la tia Roseta.

En Quimet pert lo color y no sab lo que li passa al recordar las conversacions tingudas ab la seva tia.

L' oncle Sisco torna en si y jura no tornar may més 'l Liceo sentse lo corresponent permis de la seva dona; en cambi en Quimet al any just de haver anat al primer ball de disfresas contrau matrimoni ab la seva idolatrada Conxita.

RAMON M.^a DE LUCOBI.

LO MISTO

¡Quin cas més curiós, vatualisto!
 Ignoro quan y com s' encengué un misto
 y, rodolant per terra, el gran canalla,
 topá, ab un munt de palla.
 La palla, que per cert no era molt fresca,
 s' arborá en un instant igual que l' esca,
 y ab espetechs y fum y espurnillóns
 varen quedar sos brins fets uns carbons.
 Mes aquí no acabá la trista escena,
 porque 'l foch, no content d' aquella estrena,
 penetrá de traidor á un polvorí,
 del magatzém de palla antich vehí.
 Y alló fou lo espantós, puix inflamadas
 saltaren á dotzenas las granadas;
 las vigas, boy encesas,
 volavan á remesas;
 y entre crits, gemechs, plors y esglay,
 lo fum que s' escampava per l' espay,
 y 'ls murs que s' enrunavan sens pará,
 vá quedar aquell barri com la má.
 En lo mon del esprit tal pot ser l' obra
 d' una idea atrevida al pendre vol,
 puix també, com lo misto, basta y sobra
 per inflamar lo mon de pol á pol.

DEL LLIBRE MÚSICA VELLA.

DESENCANT

Res s' ou, res s' ovira, sols la brissa mou lo ramatje, la nit ab son manto cubreix la terra, los raigs de lluna los murs del castell fereixen, tot es silenci, tot quietut, tot ab pau reposa.

De prompte se sent un fort trepitx; per entre l' arbreda s' acosta un donçell, camina depresa y de sopte 's para frente 'l castell. De la butxaca del pantalons se treu un grós mandró hi posa una pedra y la llenxa contra 'l castell: Se sent l' estrepit d' un vidre que 's trenca y que ayra-da crida una veu;

Qui tira, qui apadrega ¡viva Deu! si baixo jo 'tjuro que t' arrancaré la pell,

Lo donçell s' amaga tot espantat y diu ab rabia:

—Mala negada m' he equivocat; y com ho faig ara ¡Ay trist de mi! porque ella 'm senti, ¿com ho haig de fer? mes ¡Oh! si, ja tinch un medi, sa cambra es allá, dessota d' ella 'm posaré á cantá.

Allá s' encamina, ja hi arribat y apenas comensá á cantar, s' obra la finestra y cau un paper escrit: Lo donçell s' acotja cull lo paper y ab ansia boja mira 'l que diu «Amor meu: cantar t' he sentit y prompte ta veu he distingit; ab los meus amos m' he disputat y aquest vespre m' han despatxat; demá t' espero de bon matí, y si m' estimas com tú 'm dius me portarás lo bagul á casa un cosí; sabs que t' estima Treseta Rius»

—¡Oh! exclama cayent en basca lo donçell horrorisat,—es una criada, n' es una raspa, ¡se m' ha be ben rifat!.

MANEL PALLABOLAS.

À UNA BLANCA

N' ets blanca com glop de llet,
y Blanca n' es lo teu nom,
cap dona hi pot havé al mon
que portant lo nom aquest

desseguít no inspire amor,
y n' es la pura vritat
puig qu' estich enamorat
per que 'm tens robat lo cor.

QUIMET DEL OLI.

¿ . . . . ?

Amo con loca pasión,
á una morena graciosa,
es la niña más preciosa
que existe en la Creación;
poseerla es mi ilusión
pero observo con dolor
que su rostro encantador
me cautivó en mal hora,
pues de mí es dueña y señora
y no le he inspirado amor.

Le demuestro sin cesar
la pasión, que me enagena;
cuánto y cuánto mi alma pena
para poderla alcanzar,
mas jamás podré lograr

de su labio tentador
cuyo encendido color
acaba de hacerla bella
una sonrisa, pues ella
para mí no siente amor.

Creo del todo imposible
obtener una esperanza,
pues bien claro se me alcanza
su carácter inflexible;
sé que le soy insufrible,
que sólo le inspiro horror,
que se goza en mi dolor;
sé que ama á otro ya,
sé que nunca me amará
y aún para ella siento amor.

MANUEL PALUMÉ.

Barcelona y Noviembre, 1896.

Un día de mercat

A primera hora del matí, ja la plassa està plena de pagessos ab remats y pagessas ab cistells plens de viràm.

Entre 'ls molts pagessos s' hi veu á una dona pobrement vestida, que ab un bé, una cabra y una criatureta de bolqués adormida, està impacienta, esperant l' hora d' arribada de 'ls comerciants, que aquell dia venen mes tart que de costum, segons veus dels mateixos, que allí tenent remat.

Molt animat està 'l mercat, las pagessas disputan per la viràm y 'ls pagessos regateijan un bou ó un remat de bens, com si fossen patatas ó planter de cols: pró ab crits y regateix va venentse 'l bestia y retirantse de la plassa.

Sols quedan ja tres ó quatre remats dels pagessos que, tenen *paraula de Rey*, com dihuen 'ls del poble, y la parella de aquella pobre dona, que ab la criatureta adormida á terra encare ningú s' hi ha atansat á preguntarli, quan ne volia.

Per fi s' hi acosta un á preguntar quan ne demana—Sis duros—diu la dona, donant una mirada compasiva á las duas bestiolas.

—Vos ne dono quatre, qu' es tot lo que valen—digué el comprador, puig veigüé de sobras que la dona tenia necessitat de vendresho.

—No farém pas res—contestá ella agafant la criatura que s' havia despertat—no 'n demano mes que sis que be 'ls valen y son los que 'm faltan per pagar al moliner, que ja no 'm vol fiar mes 'l moldrer. Ja veyeu qu' en valen mes, per lo tant si no ho voleu per aquest preu, me 'n ho torno y disapte 'ls portaré á ciutat.—digué la bona dona ab tristesa.

—Ben tonta sereu de guardarlos fins dissapte poguenlos vendre avuy á bon preu: perque ja veyeu que á quatre duros, son molt ben pagats.

—Que 's creu que no 'n so tingut may de bestiar, per no saber lo que valen. Sápiga que si no fos per que no tinch, res per menjar mos fills, no 'ls hi donaría pas, ni per sis, ni per set, puig á l' estat present ne valen més.

—Be vaja, vos ne dono cinch que 's tot quan se 'n pot pagar.

—Ja li he dit que sis ó mels en torno.

—Vos mateixa—acabá dient el comerciant.

La pobra dona agafá la criatura que per duas vegadas havia posat á terra, tirá de la corda á las dugas bestiolas y ab mes tristesa que no havia vingut, s' entorná camí de casa, pensant ab lo disgust que tindria la maynada, quan al arribar se trovaria sense 'l pa petit, que 'ls acostumava á dur sempre de mercat.

Al ser aprop del Más trová ja á la maynadeta que l' anavan á rebre molt contents, preguntanli al mateix temps que 'ls portava de mercat.

La pobra dóna 'ls besá, per tota contesta y los ulls li espurnaren per lo tristos que 's van quedar al veurer que sa mare tornava ab las mans buydas.

Los dos grans agafaren lo be y la cabra y tots moixos s' entornaren á casa sense que per lo camí 's digueren una sola paraula, mentres que sa mare boy plorant encare y ab la criatureta adormida, se ficá al bosch á fer un xich de llenya, puig ja que no tenian per comprar res de menjar, tinguesen á lo menos foch, per fer una sopa del poch pá que á casa 'ls hi quedava y esperar l' andema, pera dur al moli l' ultim blat que tenian si es que 'l inoliner no 's negava á moldrelsho, puig ja 'ls havia dit, que no volia fialshi més.

Pochs dias després y per ordre de 'l Jutje s' obria la porta del Mas de ca 'n Perich que per tal com era conegut dins del qual restavan inmóviles, quatre cossos que 'l fret y la miseria 'ls havia robat l' existencia.

MANEL PAGES.

PROTEGEIXIM

Á LA SEÑORITA. R. A.

Varios cops m' ha preguntat
burtxantme per tots cantons,
si tenia relacions;
y sempre l' hi he contestat
que feya temps que tenia
lo meu cor pera llogar,
en sense poguer trovar
l' inquilina que voldria
que dintre d' ell habités,
puig encar que se una noya
més ó menos bonicoya
que 's qui voldria que ho fes,
no m' atreveixo á oferirli
perque no la coneix massa
y tinch por d' una carbassa.

Qui es ella, no haig de dirli

puig la coneix més que jo;
¡si están juntas tot lo dia!
cregui que desitxaria,
que ab la seva protecció,
puig no dupto que vosté
mon amor protegirá;
lo si pogués alcansar
de qui 'l cor robat me té
'n sens volguerlo ocupar,
si acás logro mon anhel
l' hi juro per San Miquel
que no s' penedirá
donsas penso hermosa nina
si ab puch ab ella cassá
del primer fill que hi haurá
fer l' en á vosté padrina.

MANEL PALUMÉ.

Barcelona y Octubre, 1892.

A 'ls felissos dias de la senyoreta E. P.

¡Qu' hermós, es, lo sol mirarne
com del mar gronxa 's en l' ona;
¡veurer com la papallona,
besa 'l cálser de la flor!

¡sentir de l' aygua 'l mormuri,
y 'ls dols trins d' aus armoniosas,
aspirant de llirs y rosas,
lo perfúm aubriacador!

¡Cert qu' es hermós! pero encare
ho es molt mes, en aquest dia
lo poguer ab alegria
venirne á felicitar,
á qui, per son tracte afable,
y el seu cor tot bondat pura,
ha sabut ab sa dolsura
de tothom ferse apreciar.

Si, simpatica E. . . . .
qui com vosté es carinyosa,
mereix serne mol ditxosa
y gosar venturas mil;

no estranyi donchs que 'n est dia
los bons jorns vingui á donarne,
sols per poguer admirarne
son rostre alegre y gentil.

¡Visca llarchs anys, venturosa,
y ab goig placent, rodeixada
de sa familia estimada,
y de 'ls seus amichs millors;
que devant de la grandesa
de un anima dolsa y bona,
no entussia el sol, ni l' ona,
ni 'ls aucellets, ni las flors!

RAMÓN CARALT.

Barcelona 15 Juliol 1895

NOVAS

A causa de faltarnos recullir algun dato no 'ns ha sigut posible publicar en aquest número la llista de socis protector d' aquesta Revista conforme habiam promés.

En lo vinent número comensarém á publicar la ressenya del palco escénich del Centre recreatiu Catalunya desde sa fundació, per D. Manel Pallarolas (Manel del Cordill).

Fem present á n' els senyors que comprometentse á ser socis protectors d' aquesta Revista no 's han enviat la baixa com á tals, no es á nosaltres á qui dehuen dirigirlas, si no á la Junta de Govern, pera que aquesta resolgui lo que cregui més convenient sobre las mateixas.

SOCIETATS

CENTRE CATALUNYA

Lo dia 24 de Janer prop passat y devant de numerosa y escullidíssima concurrencia 's representa en aquet Centre lo drama en 3 actes «La Creu de la Masía» obtenint un fluixet dessempenyo.

A continuació se posá en escena la sarsuela *Tío... yo no he sido* que sigué molt ben interpretada per cuants hi prengueren part mereixent especial menció la Srta. Guart, (E) y los Sres. Ballart, Rubio y Mercader.

Círculo de la Izquierda del Ensanche.—Dirigidas por lo Sr. Palaudarias y concertadas per lo inte-ligent profesor Sr. Cristo-

fol, (C) se posaren en escena en aquesta important Societat lo dia 24 de Janer passat, las bonicas sarsuelas «La Tela de Araña» y «La Conquista del papá», en las que obtingueren bona y franca acullida tots los que hi prenguerent part per la numerosa y distingida concurrencia que omplena lo saló.

Teatro Cervantes (Poble Nou).—Per la Companyia que baix la discreta direcció del Sr. Mercader actúa en lo «Centre Catalunya» 's posa en escena lo dia 17 del passat Janer lo drama «Juan José», y la comedia «Los Tres Toms», obtenint un dessempeño com pocas vegadas havem vist en companyias de major categoria.

Nostre enhorabona á quants hi prengueren part y á la empresa per l'acert en la elecció d'obras.

CABORIAS

CHARADAS

Echa una ojeada, lector amable, á un papel de música, al más insignificante si quieres, y en él verás, de fijo, mi *primera*.

Y ya que hablo de ver, te diré que si miras á alguna parte, forzosamente pondrás en práctica mi *segunda*.

De mi *tercera* bebo yo todos los días, y es claro que me imitan muchas miles de personas, entre las cuales nada extraño será que tú te encuentres.

Si eres aficionado á los toros, es lo más probable que mi *todo* te haya entusiasmado alguna vez.

LUCOBI.

LOGOGRIFO

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Nom d'home.
4 2 3 9 6 7 8 2—Nom de dona.
1 2 3 7 2 8 2—Drama castellá.
3 2 1 9 8 2—Nom de dona.
1 2 3 7 2— »
4 2 3 2—Part de la persona.
5 6 5—Lletra.
1 7—Nota musical.
9—Nom de dona.
8 7—Negació.
3 9 1—Licor.
8 7 8 2—Juguet de nena.
5 6 5 8 2—Nom de dona.
4 2 3 1 5 8—Opera.
4 2 1 5 6 7 2—Flor.
1 2 6 6 9 3 4 2—Isla espanyola.
2 1 5 3 7 4 2 8 2—Prenda de vestir.

M. EMULAP.

Las soluciones en lo número vinent.

SOLUCIÓN DEL NUMERO ANTERIOR

CHARADA.—Espantero.

Imprenta de Mariano Galve, calle Aviñó, 18, interior

M. A.—VALENCIA

La nau ja apoch apoch s' allunya
desafiant de las onas los perills
mentres demunt la platja Catalunya
despedeix plorosa á sos braus fills.

N. y A.

R. R.

Per correu apart
li envio obra d' art.

P. Y. Roma.

Se necesita una doncella á
todo estar ganando según sus
servicios.

Razón Fontanella

Al galán joven.

No lo haga tan fuerte
que puede hacerse daño.

C. G. Aribau.

S' ADMETEN ANUNCIS

A

PREUS MÓDICHS

EN LA

REDACCIÓ

D' AQUEST PERIÒDICH

M. F.—Si tuviera yo valor pa-
ra decirle lo que por V. siento.

Ramón M.^a

Ramón M.^a—Antes es nece-
sario la tenga V.

Si está resuelto á todo qué
espera pues.

R. P.

En car qu' un jorn li digué
que qui venia á ballar
á la tarde no val ré,
no 'n fassi cas, deixeu anar
puig vaig dirho perque sí;
si milló 's vol enterar
vingui á casa un dematí,
y l' hi acabaré d' explicar.

Pepita.

PANADERIA

(DE)

Salvador Llopert

5 — CALLE DE LA PUERTA FERRISA — 5

BARCELONA

Pan de todas clases * * * * *
* * * * * Especialidad en el de gluten

LA SASTRERÍA

DE

JOSÉ ÷ VILASECA

Tiene el gusto de ofrecer la economía y buen gusto en el arte. — Trajes desde 35 á 100 pesetas. — Hechuras de 25 á 40 pesetas.

En espera de verme honrado con su grata visita, aprovecho esta ocasión para ofrecerme de V. afectísimo y S. S.

Q. B. S. M.

José Vilaseca

Avellana, 6, 2.º